

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Canovelles, 6

INFORMACIONS DE LA COMARCA**GRANOLLERS****El veritable poble**

Del poble se'n parla massa sovint; i, el que és pitjor, pels elements que ni el coneixen ni l'estimen.

No és que pretinguem donar patents perquè hom pugui emprar determinats mots, però volem fer unes consideracions per tal de que ressalti el contrast grotesc que s'ofereix davant de l'espectador amb el fet inaudit produït per certs elements en presentar-se amb caràcter messiànic i fingir-se els salvadors d'allò que envilirien, si de fet s'acceptés el tutelatge que pretenen exercir.

El millor actor sabrà fer admirablement un paper qualsevol, però una representació té el temps limitat; passat aquest temps, cada ú és com és i encara que tothom segueixi abillat igual, per més gegantins que siguin llurs esforços per a portar la farsa a la vida normal, és impossible un fingiment perdurable. I acabat aquest límit, establerta la convivència amb el públic, aquest de seguida pot donar-se compte de la qualitat dels homes de les taules.

Es en la vida quotidiana que es coneixen els homes; el primer cop de vista no és pas suficient per a jutjar-los; sobre tot si l'interessat té esment de que està observat. Cal saber esperar; que es cregui desapercebut, per tal de que es manifesti tal com és. Si el caràcter té tendències pronunciades, no tardarà pas a donar-ne senyals; aleshores, si en l'individu que tenim en estudi hi hem copsat esperan-

Contribuent

Perquè tinguis coneixement de com s'apliquen actualment els impostos municipals perquè sàpigues el favoritisme imperant a la Casa Gran, cal que quan se't presenti al cobrament l'impost d'inquilinat, pensis que En Ramon Montaña, assessor honorari de l'Alcaldia, paga 8'46 pessetes l'any. Es dir, **DUES PESSETES AMB ONZE CÈNTIMS I MIG CADA TRIMESTRE**

Fixa't amb el que tu pagues i veuràs que pagues més que En Montaña, perquè ell és EL QUE PAGA MENYS

Llavors compara la teva casa amb la seva, i et convenceràs que la equitat i l'igualtat de tracte s'estira i s'arronsa davant la qualitat del contribuent

ces, vindran confirmades o vindrà el desengany consegüent.

En aquests últims temps hem presenciats el desencís pels que d'una manera lleugera miraven esperançats a determinats individus que eren desconeguts per llur actuació.

Considerar els productes d'importació de millor qualitat que els indígenes, és un fet que es repeteix sovint, malgrat els escarments i equivocacions sofertes. Quan en política és adoptada aquesta norma i hom manlleua dirigents que devenen colonitzadors, l'afer devé seriós i s'agreja si la conducta dels colonitzadors arriba a ésser una ofensa a la dignitat dels ciutadans.

Si a més a més els pseudo-demagogs importats es posen tossuts i volen daurar la pindola fent invocacions profanadores, cal desautoritzar-los, plantant-los en cara la seva insolència.

Per tal de distingir entre colònia, poble i la casta que es creu tenir dret a de-

terminats privilegis sobre el mateix, avui hem cregut convenient dir què entenem per poble, a veure si aconseguim que, segons qui, allixonat, no en parli tant a tort i a dret.

El poble el formen el conjunt de ciutadans que amb llur treball fan prosperar un país. Sense l'esforç del treball no és possible crear riquesa. La riquesa d'un país—i en això coincidim amb els economistes burgesos—es compta més pel que produeix que per la moneda que posseeix, ja que en una contrada estèril les divises emigrarien irremissiblement.

Aquest coneixement s'ha fet tan general que, malgrat i els trucs amb que les dretes burgeses voldrien distreure'ls, els treballadors cada dia tenen més consciència de classe i de com són imprescindibles en la vida social.

Sortosament, pel bé de la justícia, grans victòries asseguruen la marxa del progrés al qual serveixen arreu del món els homes d'esquerra. Ja ho recordava, pocs mesos abans d'ésser assassinat, el malograt Layret; ell deia, optimista, que així com la revolució francesa aconseguí el reconeixement dels drets de l'home, la revolució russa farà el mateix amb els drets dels treballadors, que són, al cap i a la fi, l'essència del poble.

X.

LLUITA sol·licita del Govern que s'indulti de la totalitat de la pena a tots els presos per delictes polítics, sense distincions de cap mena.

Demanem el mateix per tots quants afecten els delictes anomenats socials. La pau entre els homes ha d'aconseguir-se per indrets diferents als de fins ara.

Les injustícies de segles, imposen que es dispensin nobles vehemències. Si es portés compte amb «Debe» i «Haber», quant de temps tardaríem a nivellar-lo!...

El caient conservador de totes les dictadures (feta excepció de la dels soviets), les fa modelar més d'una vegada l'actuació de la justícia, amb manca de consideració a la igualtat, enfront els que sofreixen ses conseqüències.

La pietat, sigui quin sigui el motiu que fassi sentir el pes de la llei, no pot tenir capricis i hem de pensar sempre que, posades en un pla de fraternal igualtat les consideracions socials, disminuirien en una gran proporció els casos que cauen dintre la freda aplicació de les penalitats legals.

LLUITA no té fronteres en tot quant a aquesta virtut es refereix, i per això, després de celebrar la promulgació de l'última amnistia i indults, demana, en justícia, igual gràcia en favor de l'exdiputat a Corts, En Francesc Macià i de tots els seus companys. Res més just que això. El sacrificar-se per un ideal fa ressaltar el valer moral dels homes, i, amb encert o sense ell—allà cada ú—, el senyor Macià i els seus companys exposaren llur vida en defensa d'un credo polític.

Mentre aquests abnegats polítics estan en l'exili, molts que alardegen de pensar com ells, caciquegen plàcidament amb l'apoi del Poder Públic.